

Dr. A. Aletrino

IDYLLE

(fragment)

Zij waren geen van beiden jong meer, die twee menschen, maar toch, zoo oud als zij wel leken, waren zij niet. Hij was een paar jaar ouder en door zijn zwerf-leven zag hij er veel meer af-gesleten en veel moewer uit dan zij. Zij hadden jaren terug, al van hun prilste jeugd, elkaar gekend. Maar hij was plotseling, toen hij bijna tot een man was groot-gegroeid, verdwenen en zij had hem niet dan in het werkhuis weêr terug-gezien. Zij hadden in dezelfde straat gewoond, een van de lange, smalle straten in de oudste volksbuurt van de stad, die met drie schiereilanden, gescheiden door het breede water, dat als binnenhaven dient, zich uitstrekt tot waar vroeger bijna de zee begon. Ik kan, door de herinnering uit mijn jeugd, me levendig die buurt verbeelden zooals zij eertijds moet geweest zijn. Nog vind je er, niettegenstaande er een boël in is veranderd, hier en daar de overblijfselen van terug. Voornamelijk aan het einde zijn die straten bijna nog hetzelfde gebleven, met oude, lage huisjes en een paar scheeps-timmerwerven, die er ongebruikt, leêg en verlaten liggen en waar je niet kunt denken, dat je vlak bij een groote stad bent, waarvan het vaag gedruisch nog even, zacht gedempt en als een dunne wolk naar je toegrijst. Toen ik nog armen-dokter in die wijk was, heb ik er 's zomers dikwijls, 's morgens als ik moe was van het loopen in die lange, warme straten, uitgerust, omdat het er zoo heerlijk stil was en je je verbeelden kon, dat je aan de zee stond. Je hebt er, niettegenstaande er een spoordijk is gemaakt, die een gedeelte van het uitzicht weg-neemt, toch nog een mooie ruimte van water en van lucht, met scheepjes, die met donkerbruine of met schitter-witte zeilen varen op het grijzend-groeve golven van het water, en groote wolk-brokken, die in luideloozen voortgang drijven in de zongelichte blauwheid van de wijde lucht en in de verte, aan den schemerigen horizont, het wazig kleuren van de huizen en de boomen van de overzij. Het was er 's zomers altijd heerlijk en ik heb er heel wat uren zoek gebracht en het was me, als ik er weêr van daan moest, telkens even moeilijk terug te gaan naar de benauwdheid en de drukte van de stad.

In zoo'n klein huisje daar, hadden zij naast elkaâr gewoond. Haar vader was er werkmán op een der werven en had goed zijn brood, en zij deed – toen haar moeder dood was en zij niet meer naar school ging – het huishouden en zorgde voor de kinderen. Het huishouden, waarin hij